

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

ใจหาย ทองคำเรามีเท่านี้

หลวงตา : มาเรื่อย ๆ นะ ทองคำมาเรื่อย ๆ เมื่อเข้าก็ได้ประกาศเรื่องทองคำ เพราะไปเห็นด้วยตาของตัวเองแล้วรู้สึกหัวใจเสียว ๆ เสียวอยู่วาบ คือไปดูทองคำของชาติแล้วรู้สึกว่าจะใจอยู่ ทั้งชาติมีแค่นี้หรือ ทั้งชาติมีเท่านี้หรือ ใจหายอยู่นะ เราจึงได้เตือนพี่น้องชาติไทยทั้งหลายให้เห็นความสำคัญให้มากให้เป็นหลักของชาติ หัวใจของเมืองไทยอยู่ตรงนั้นแหละ เราไปดูที่หัวใจของไทยเลยเมื่อวานนี้ ไปดูทองคำ เขาให้ไปดูเลยเพราะเขาเห็นว่าเราช่วยชาติ อยู่ ๆ เขาก็นิมนต์เราไปดูทองคำ ทองคำนี้อยู่ใต้ดินนะ ลงลิฟท์ไปแล้วก็ไปดู อยู่ในลูกกรงเป็นลูกกรงเหล็กใหญ่ ๆ มองเห็นทองคำชัดเจน เข้าไปดูเมื่อวาน ให้เข้าไปเฉพาะพระสามรูปเท่านั้น และเขาต้องรู้ว่าพระสามรูปนี้มาจากไหน ไม่งั้นเขาให้ไปเฉพาะเราองค์เดียว เพราะสิ่งที่รักสงวนหัวใจของชาวไทยอยู่ที่นั่น ผู้รักษาก็ต้องรักษาแบบคอขาดบาดตายเลย ไปก็เข้าลิฟท์ ลงลิฟท์แล้วก็ออกไปดู ไปดูทุกแง่มุมทองคำที่เป็นหัวใจของชาติมีมากมีน้อยเพียงใด ยืนอยู่กรงข้างนอก มันอยู่กรงข้างในอีกกรงหนึ่ง ซึ่งเหล็กใหญ่กว่านี้ละ ไปดูทองคำแท่งใหญ่ก็ก็โล้ก็ไม่รู้ละ

โยม : ๑๒.๘ กิโลกรัมครับ แท่งละ ๑๒.๘ กิโล

หลวงตา : เขาบอกอย่างนั้นหรือ ของเขาแท่งใหญ่ ของเขามากกว่าเรา ของเราเลยหมอบไปเลยนะ ไปดูมาชัดเจน จากนั้นออกมาแล้วก็มาถามเรื่องทองคำ มีเท่านี้หรือทั้งประเทศไทยของเรา คือเราไปดูจุดหัวใจของเมืองไทยเราเลยแหละ ไปดูมีอยู่จำนวนเท่าไรเขาก็บอก น้ำหนักมีอยู่เท่าไร ๆ เขาก็บอก บอกแล้วก็เรียกว่ามันใจแป้วนะ แป้วไปไม่ต่ำกว่า ๒๕ เปอร์เซ็นต์แหละ บกบางไป ถ้าหากว่าได้สัก ยี่สิบ ยี่สิบห้า เปอร์เซ็นต์ มันก็ดี ของเขามันมากกว่าเรา ถึงได้เท่าไรก็ยังดี แต่ยังไงก็ขอให้สนใจทุก ๆ ท่านนะ เรื่องทองคำเป็นจุดสำคัญมากที่สุด ไปเห็นแล้วด้วยตา แล้วพูดได้เต็มปากละที่นี่ เพื่อให้ประชาชนทั้งหลายได้ทราบ จุดบกพร่องของเมืองไทยเรา หัวใจเมืองไทยเราอยู่ตรงนั้นหมด เราไปดูแล้วเมื่อวาน ไปดูเอง พอไปดูเรียบร้อยแล้วก็มาถาม ถามทุกแง่มุม ถามเขาถึงน้ำหนัก ถามน้ำหนักนั้นแหละจึงทำให้เราตกใจ ไม่มากหรอกนะ

พวกเราต้อง ทุก ๆ ท่านนะ เมืองไทยของเราตั้งแต่บัดนี้ต่อไป หลวงตาไปดูเอง หลวงตาเป็นผู้ยกชาติ เป็นผู้นำของการยกชาติในคราวนี้ ไปดูมาเองก็เลยรู้จุดบกพร่องของเมืองไทยเรา ที่ต้องซ่อมมากอยู่ก็คือทองคำ อย่างอื่นจะบกพร่องบ้างก็ไม่สำคัญ เราไปดูหัวใจ ขอหัวใจดี

ๆ ถูกม็ย อวัยวะส่วนอื่นมันจะมีอะไรบ้างก็ช่างมันเถอะ ถ้าหัวใจหายใจแบบเขมว่ ๆ โส้ น่าตกใจนะ นี่รู้สึกมันจะไปทางเขมว่ทำให้ตกใจ เมื่อวานนี้ไปดู จึงได้เตือนบรรดาพี่น้องของเราให้หนุนทองคำไว้ให้มากนะ ทุกคนให้บอกกัน นี่เวลาออกทางทีวีมาพูดอย่างนี้มันหมดเวลาแล้วไปดูมาแล้ว มันหมดเวลา ไม่ได้ดู ไม่ได้พูดให้ฟังถึงเรื่องทองคำ รู้สึกว่าเราบกพร่องอยู่มากต้องพากันหนุนทุกคน ๆ ถ้าไม่งั้นเราจะไม่อบอุ่นแหละ นี่เราสร้างความอบอุ่นขึ้นให้หนักมากกว่าทุกอย่าง อันนี้คือหัวใจของเมืองไทย เราไปดูหัวใจมาแล้วเมื่อวานนี้

ให้เราเน้นหนักทองคำให้มาก เพื่อหนุนเมืองไทยเราเป็นที่อบอุ่น อย่างอื่นเราไม่ว่าได้มากน้อยไม่เป็นไร สำคัญที่ทองคำเราอย่าให้บกพร่องเกินไป อันนี้รู้สึกว่าบกพร่องค่อนข้างจะเกินไป มันไม่สบายใจ ไปดูมาแล้วไม่สบายใจจึงต้องออกมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเพื่อความสบายใจในการต่อไป หนุนเข้าไป หนุนเข้าไปเลย มันไม่สบายใจ ไปดูมาแล้ว ถ้าเราได้หนุนอันนี้เรียกว่า คราวนี้ความช่วยเหลือของเราจะเด่นมาก อยู่กับทองคำนะ ความช่วยเหลือเมืองไทยคราวนี้จะเด่นมาก อยู่จุดทองคำ เน้นอันนี้ให้มาก ดี นี่เอาไว้เพื่อประกาศให้ทราบทั่วไปในการต่อไป เวลาที่หมดเวลาแล้วที่จะออกทางทีวี ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบโดยเราเองเป็นผู้ประกาศ เราเองเป็นผู้ไปดูไปเห็น หัวใจของชาติมาแล้ว เราจึงเป็นผู้ประกาศ คราวนี้มันหมดเวลาแล้ว นอกจากทางสนามบิน เขาอาจจะจะมีผู้สัมภาษณ์มาแล้วเราก็อาจจะได้มีเวลาพูดบางตอนนั้นและ ถ้าไม่มีเวลาพูดตอนนั้น ก็หมด มาคราวนี้หมด หมดจุดสำคัญเสียด้วยนะ เราจะรู้สึกจะแบกความเป็นห่วงเป็นใยกลับไปบ้าน

โยม : นิมนต์ ให้หลวงตามาใหม่

หลวงตา : ตอนที่ยังไม่มาใหม่ นี่มันจะแบกไว้ (หัวเราะ) หนักหัวอกไปนี่นะ ไปดูแล้วเมื่อวานนี้ ดูด้วยตา ของนี้ชัดมาก ที่เขาให้เราไปดูเขาก็คงมีความมุ่งหมายอย่างนี้ เพราะเขารู้แล้วว่าเราช่วยชาติใช้ม็ย ทั้ง ๆ ที่เราไม่คิดว่าจะไปนะ แต่เขาก็เตรียมพร้อมแล้วที่จะให้เราเข้า เข้าดู นั่น เขาต้องคิดอะไรแล้วว่าเราต้องเกี่ยวกับนี้ไม่สงสัย เพราะเราเวลานี้ เราหาทองอยู่แล้ว เขาถึงให้เราไปดูเป็นยังไงบกพร่องขนาดไหน ตาคอนทำไมจะไม่รู้ให้เห็นมันก็สะดุดใจ ถามน้ำหนักทองมีเท่าไร ๆ เราถามหมด รู้สึกว่าแป้วใจอยู่มากมาแล้ว ถ้างั้นขอให้พี่น้องทั้งหลายเอาให้เต็มเหนี่ยวตรงทองคำเรา เพื่อให้เป็นหลัก อันนี้เป็นการฟื้นฟูเมืองไทยเรา ที่ว่าจุดที่หนึ่งเลยละ ขอให้ได้จุดนี้เป็นจุดสำคัญเมืองไทยเราจะอบอุ่น ขาดอะไรก็ไม่สำคัญมาขาดทองคำนี้สิ เขาให้ไปดูจุดสำคัญเสียด้วยนะ ที่เราจะต้องมาแบกความคิดอันนี้ เป็นห่วงอยู่มาก เรามันไปดูจุดสำคัญเสียด้วยนะ เมื่อวานนี้ ถึงได้แบกความห่วงใยมาเป็นจุดสำคัญบกพร่องมาก ต้องเอาอันนี้ให้ได้ ยังไงต้องเอาอันนี้ให้ได้ละ ให้พอเบาใจไปให้ได้คราวนี้นะ

คราวนี้ จุดนี้เด่นในการช่วยชาติคราวนี้ ต้องทองคำเพราะทองคำบกร่องมากจริง ๆ ต้องได้พยายามช่วยพุงกันเต็มที่ คราวนี้นะ คนเล่าอะไร ๆ ให้ฟังเราก็ไม่ได้อะไรนักหนา นี้เราไปเห็นด้วยตาของเราเอง สอบถามทุกสิ่งทุกอย่าง รวมแล้วมันก็ลงที่หัวใจแป้วกลับมาว่าอันเถอะ (หัวเราะ) นี่เอามา มาเรื่อย ๆ ทองคำนี้มาให้หนัก ให้หนักมือ หนักมือกันเอาให้ได้ เอาให้ขึ้นได้ เมืองไทยเราบกร่องที่ทองคำ หัวใจของชาติบกร่องไม่ดีเลย นี่ละ มันมีอานิสงส์มาก นั้รถถ่าย เขาจะมาถ่ายอะไรอีกละ

โยม : ได้ยินหลวงตาปรารภว่าไม่มีข่าว เขาเลยจะมาทำข่าว

หลวงตา : ก็ดี ก็ดี ก็ดีอยู่ ก่อนที่เราจะไปนี้ ให้เราได้อะไรไว้กับพี่น้องชาวไทยไว้เป็นข้อคิดเพื่อชาติของเรา

โยม : พอดีมีกล้องอยู่ จะได้บันทึกไว้เลยขอรับ

หลวงตา : ดี คือเราไปคราวนี้เราไม่ค่อยได้พูดเรื่องทองคำมาก เอ้าเปิดเลย เปิดเลย เปิดเลย หลวงตาเป็นห่วง เลยแบกความห่วงมา ไปดูด้วยตาตัวเองเมื่อวานนี้ กำลังมา เอ้ารอให้มาก่อน หือ ช่อง ๓ มา มาช่อง ๓ มา เอา เตรียมพร้อมเลย หลวงตาจะขึ้นสนามบินแล้วเกิดไม่มีเวทีแล้วขึ้นไม่ได้ นี่มีเวทีมา๒ แล้ว เอ้าพร้อมแล้วยัง มันคงแล้วเหอ เรียบร้อยแล้วเหอ

นักข่าว : หลวงตาขอรับ การที่หลวงตาได้ไปดูทองคำ หรือที่หลวงตาได้เมตตาเรียกว่า หัวใจของประเทศ ที่ธนาคารชาติ หลวงตารู้สึกอย่างไรขอรับ

หลวงตา : รู้สึก ตั้งแต่ขณะไปเห็นแล้ว สอบถามเรื่องราว ตลอดถึงน้ำหนักของทองคำ แล้วรู้สึกว่าแป้วใจมากทีเดียว แบกความห่วงใยกลับมายังรู้สึกเสียใจว่า คราวนี้เป็นคราวสุดท้ายที่เราจะได้พูดอะไร หมดเวลาลำเวลาแล้ว พอดี เอ้อ ทางช่องต่าง ๆ เขามาก็เป็นบุญของเมืองไทยเราคราวนี้ที่จะทราบทั่วกันว่าเมื่อวานนี้เราไปมอบดอลลาร์ให้ ต่อชาติของเรา พอเสร็จแล้วก็เข้าไปดูทองคำ เจ้าหน้าที่นิมนต์ให้ไปดูทองคำที่เป็นหัวใจของชาติ กลับมาเมื่อวานนี้ไปดูทุกแง่มุม ชักถามทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วมันก็มารวมที่น้ำหนักของทอง มีจำนวนมากเท่าไรนี้และเป็นหัวใจของประเทศไทยด้วย ก็บอกว่ามีน้ำหนักเท่านั้น ๆ แต่เราลืมเสียแล้วว่าน้ำหนักเท่าไร ความที่จำได้ฝังใจเป็นห่วงมากกระทั่งบัดนี้ก็คือว่าทองคำในประเทศไทยเราซึ่งเป็นหัวใจของชาติเวลานี้มันมีน้อยมาก ขอให้พี่น้องทั้งหลายจงได้ช่วยกันชวนขายทองคำเป็นอันดับหนึ่ง เพื่อเชิดชูชาติไทยของเราให้ขึ้นอย่างรวดเร็ว นี่คือหัวใจของชาติได้แก่ทองคำ

ชาติของเราถ้าขาดทองคำแล้วรู้สึกว่าย่ำแย่เต็มที่ นี้ให้ต่างคนต่างพากันหนุนเข้าไปนี้ ในเรื่องทองคำเป็นอันดับหนึ่งจนเป็นที่พอใจเวลานี้บกร่องอยู่มาก สำหรับทองคำในชาติไทย

ของเราเป็นหัวใจของชาติอันนี้หลงตาไปตัวเอง ไปดูด้วยตาทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่สงสัยแล้ว เจ้าหน้าที่ที่เป็นเจ้าหน้าที่บุญพุทธศาสนาเปิดทางให้ ทุกอย่างให้เราไปดูเต็มเม็ดเต็มหน่วย จนได้มาทุกอย่างไม่สงสัย ส่วนที่ผลจากการได้เดินทางมานั้น คือความหวังใจเมืองไทยเรามากที่ขาดทองคำมากเวลานี้เลยแบกความแสบใจกลับมา รู้สึกจะอาการหนักอยู่เมื่อวานนี้ แล้วก็มาคิดถึงเรื่องนักข่าวทั้งหลายที่จะมารับทราบจากเรา เพื่อจะประกาศให้พี่น้องทั้งหลายชาวไทยเรา ได้ทราบ ะยะนั้นไม่มี แต่ระยะนี้ก็พอดีมาบรรจบกันแสดงว่าดวงชะตาของชาติไทยเรานี้พร้อมเสมอ ๆ ที่จะหนุนชาติของตนให้ขึ้นอย่างเด่นชัดในไม่ช้านี้ จึงได้พบนักข่าวเพื่อที่จะได้ประกาศข่าวนี้ให้พี่น้องทั้งหลายนี้ของเราได้ทราบโดยทั่วกัน

และขอทุกท่านได้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติต่อชาติของตนทุกคน โดยหลงตาเป็นผู้นำหน้าแบกความหวังใจ แบกความแสบใจจากการดูทองของชาติมาแล้ว เมื่อวานนี้รู้สึกว่าจะบกร่องอยู่มากที่เราทั้งหลายไม่ควรนอนใจ ให้ต่างคนต่างชวนขวยขอให้ชาติไทยของเราสร้างงามด้วยทองคำอันเป็นหลักใจของชาติ เป็นสมบัติของชาติแล้วเราเป็นที่พอใจทั่วหน้ากัน หลงตามาคราวนี้ก็มาทำประโยชน์เต็มเม็ดเต็มหน่วยตั้งแต่วันก้าวจากวัดป่าบ้านตาดมานี้ งานไม่ได้ว่างเลย งานเพื่อชาติทั้งนั้น งานสุดท้ายก็คืองานไปมอบดอลลาร์ทางธนาคารชาติ จากนั้นแล้วก็ไปดูทองคำไปดูมาแล้วก็แบกความหวังใจ ความแสบใจมาอย่างมากที่สุดทีเดียว ไม่ใช่บ่อย ๆ ดังนั้นจึงขอให้พี่น้องทั้งหลายช่วยกัน จุดนี้เป็นจุดบกร่องมาก เราไปเห็นด้วยตาของเราไม่สงสัยแล้ว จึงได้มาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ แล้วเราจะได้พุ่งขึ้นอย่างรวดเร็ว อันนี้เป็นอันดับหนึ่ง ส่วนดอลลาร์ ส่วนเงินสดนั้นเป็นอันดับสอง อันดับสามต่อไป ทองคำยังงี้ต้องเป็นอันดับหนึ่ง ให้เด่นกว่าทุกสิ่งทุกอย่างในคลังหลวงของเราจะสร้างงามด้วยทองคำ เป็นหัวใจของชาติด้วย ไม่ใช่อย่างอื่นนะ ยังมีข้อถามอะไรอีกมั๊ย

โยม : หลวงตาขอรับ การบริจาคย่อมมีวัตถุประสงค์หลายชนิดนะขอรับ แต่การบริจาคในสิ่งที่ชาติกำลังขาดนี้จะมีผลบุญต่างกันไหมขอรับ

หลวงตา : โอ้ นี่และ ผลบุญมากที่สุด มหากุศล เต็มเหนี่ยวเลยทีเดียว แล้วเราก็ให้ทองคำเสียด้วย ทองคำนี้เป็นหัวใจของแต่ละท่าน ๆ ที่เป็นเจ้าของสมบัติคือทองคำอันนี้ แล้วถอดหัวใจของตนออกไปเป็นมหากุศล เพื่อชาติของตนนี้ จึงมีอานิสงส์มากที่สุด ไม่มีอานิสงส์ใดเสมอเหมือน การยกทองคำอันเป็นสมบัติสินค้าของตัวเอง ถอดหัวใจของตนไปบริจาคทานเพื่อชาติของตนเอง นี้เรียกว่ามีอานิสงส์มากที่สุด เอ้ามีอะไรอีก

โยม : เกล้าขอลถามนอกเหนือบ้างขอรับ หลวงตามेतตาว่าชาวไทยจะผ่านวิกฤตครั้งนี้ได้นะขอรับ แล้วชีวิตของมนุษย์ต้องมีความหวังนะขอรับ ดังนั้นความหวังสิ่งใดจึงควรเป็นความหวังสูงสุดของชีวิตมนุษย์ขอรับ

หลวงตา : ความหวังที่ให้ชาติอยู่หนาแน่นมั่นคง นี่เป็นความหวังที่เมืองไทยเราทั้งชาติหวังกัน แม้แต่หลวงตาบวนี้ก็เว้นไปไม่ได้ เป็นอันดับหนึ่งแห่งความหวังเพื่อชาติเจริญของเมืองไทยเรา มีอะไรจะถามอีก ถามนอกเหนือไปบางที่อาจจะตอบนอกเหนือไปก็ได้ นะ ไม่แน่นะ (หัวเราะ) มันขึ้นอยู่กับคำถามนะ เอ้อ

โยม : หลวงตาขอรับในชีวิตของปุถุชน ถ้ามีครอบครัวมีชื่อเสียง มีทรัพย์สมบัติบริวาร ก็เรียกว่าเป็นความสำเร็จ ในชีวิตนะขอรับ

หลวงตา : เออ นี่สำเร็จในชีวิต แต่ยังไม่สำเร็จในชีวิตของชาติ ชีวิตของชาติ เป็นอันดับ ๑ เป็นความจำเป็นมากยิ่งขึ้นกว่าชีวิตของครอบครัว แต่ละครอบครัว

โยม : และการดำรงชีวิตในสมณวิสัยละขอรับ ประสบความสำเร็จในทางพระพุทธศาสนานี้มีบ้างไหมขอรับ

หลวงตา : จะไม่มียังไง พระพุทธเจ้าสอนเพื่อความสำเร็จ พระพุทธเจ้าสำเร็จมรรคผลนิพพานมาแล้ว นี่เป็นสิ่งที่ต้องการอย่างยิ่งแล้ว ในทางพระพุทธศาสนา พระอรหันต์ทั้งหลายก็เข้าไปบำเพ็ญอยู่ในป่าในเขา ในถ้ำ ในที่ต่างๆ ในสมัยทุกวันนี้เขาเรียกว่ามหาวิทยาลัย พระพุทธเจ้าไม่เรียกนั้นละ มหาวิทยาลัยสงฆ์ มหาวิทยาลัยพุทธศาสนาแท้คือป่าคือเขา ท่านไปบำเพ็ญสถานที่เช่นนั้นแล ได้ความสมหวังออกมาแล้วก็มาสอนโลกเพื่อมรรคผลนิพพานอันท่านหวังมาแล้ว ได้มาแล้วครองมาแล้ว มาสอนแก่สัตว์โลก เมื่อผู้ปฏิบัติตามนั้นแล้วจะไม่เป็นอื่นไป ต้องถึงจุดถึงความสมหวังเป็นขั้น ๆ ตามความสามารถของตน

โยม : หลวงตาได้เมตตาแสดงคำว่าไม่ลืมหาคติแห่งความเป็นมนุษย์ของตนเอง หมายความว่าอย่างไรขอรับ

หลวงตา : อ้อ เราเกิดเป็นมนุษย์นี้ เกิดด้วยบุญด้วยกรรมอันดีของเรา ไม่ได้เกิดมาด้วยกรรมชั่วนะ เกิดมาเป็นมนุษย์นี้ ถึงมีอำนาจวาสนาบุญญาภิสมภารมีแต่กรรมดีทั้งนั้น เสริมกันมาหลายด้านให้มาเกิดเป็นมนุษย์แล้วยังไม่แล้ว ยังต้องเสริมความเป็นมนุษย์ให้สว่างงามด้วยทรัพย์สมบัติเงินทองวาสนา บารมีต่าง ๆ เพิ่มขึ้นในความเป็นมนุษย์นั้นอีก จึงต้องให้เราระลึกถึงคุณความเป็นมนุษย์ของเราและสร้างบุญกุศลให้เพิ่มพูนขึ้นไปถึงเรียกว่าคนไม่ลืมหาคติ ไม่ลืมหาคติก็คือไม่ลืมหาคติของตนเองนั่นเองที่จะมาเป็นมนุษย์นั้นคือเป็นกรรมดี เราอย่าลืมหาคติของตนแล้วสร้างต่อไปโดยลำดับลำดับก็จะถึงจุดหมายปลายทางที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ คือจุดแห่งความสมหวัง ได้แก่มรรคผลนิพพาน ไหนมีอะไรอีก

โยม : แล้วทุกวันนี้จะขอรับ หลวงตาขอรับทุกสิ่งทุกอย่างจะเจริญก้าวหน้าจะขอรับ ตึกรามบ้านช่องทันสมัย แต่ดูเหมือนว่าความสุขในชีวิตลดน้อยลง เหตุใดมันจึงสวนทางกับความเจริญที่เราเห็นอยู่ละขอรับ

หลวงตา : ธรรมดากิเลสกับธรรมย่อมสวนทางกัน กิเลสนี้ได้เท่าไรไม่พอ ได้อิฐแล้วอยากได้ปูน ได้ปูนแล้วอยากได้หิน ได้หินแล้วอยากได้ทราย ได้หินได้ทรายแล้วอยากได้ตึกรามบ้านช่อง หนึ่งชั้นแล้วอยากได้สองชั้น แล้วอยากได้สามชั้น อยากได้จนวันตายไม่มีวันพอ นี่คือเรื่องของกิเลส ส่วนเรื่องศีลเรื่องธรรมไม่มีใครสนใจ เพราะฉะนั้นศีลธรรมจึงไม่เจริญ อิฐ ปูน หิน ทราย ตึกรามบ้านช่อง จึงเจริญไปตามทางของกิเลส ส่วนเรื่องของศีลธรรมที่ควรจะเจริญในจิตใจให้ได้รับความสงบสุขเย็นใจตามธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนไว้ มนุษย์ทั้งหลายแม้ที่สุดโดยเฉพาะชาวพุทธของเราก็ไม่ได้สนใจกันมาก จึงแบกแต่ความทุกข์เป็นผลของกิเลสผลิตให้ ไม่ใช่เป็นผลของธรรมผลิตให้ ผลของธรรมผลิตให้ถ้าต่างคนต่างมีศีลมีธรรมตามทางของศาสนา แล้วจะเป็นผู้มีความสงบสุขร่มเย็นภายในจิตใจ นี้เรียกว่าศาสนาเจริญ เจริญที่จิตใจ

ไม่ใช่เจริญที่วัตถุ วัตถุนั้นมันเป็นเรื่องของทางกิเลส ถ้าเราทำให้เป็นกิเลส เป็นทันทีเพราะเขาพร้อมที่จะเป็นกิเลสอยู่แล้ว เราสร้างไว้พออยู่พอกิน พอหลับพอนอน นี่เป็นธรรมดา แม้แต่นกเขายังมีรัง มนุษย์ก็ต้องมีที่อยู่อาศัย มีบ้านมีเรือนเครื่องใช้ไม้สอยเป็นธรรมดา ถ้าไม่โลภมากเรียกว่าเป็นธรรม ถ้าโลภมากเป็นกิเลสทั้งหมด ถ้านอกเหนือจากนี้แล้วมีแต่สร้างความทุกข์ให้เราเพราะความโลภมาก ส่วนธรรมท่านไม่โลภมากเหมือนน้ำเต็มแก้ว เกลงไปพอน้ำเต็มแก้วแล้วก็อยู่ เอน้ำมหาสมุทรทะเลก็ไม่อยู่เหมือนกัน ล้นไปหมด นี้บุญสร้างตั้งแต่ยังไม่พอ สร้างตั้งแต่ยังหิวโหย ต่างคนต่างสร้าง ๆ จนกระทั่งถึงน้ำเต็มแก้วได้แต่ถึงมรรคผลนิพพานแล้วหมดความอยากทุกสิ่งทุกอย่างเรียกว่า เมืองพอ ขึ้นแล้วแทนที่แล้ว นั่นและไม่มี ความทุกข์เลย พูดถึงเรื่องเมืองพอแล้วหาความทุกข์ไม่ได้เหมือนในพระพุทธเจ้า พระอรหันต์หาความทุกข์ในจิตใจท่านไม่ได้ ไม่มีเลย ขนาดกิเลสพังลงจากหัวใจ

แต่เรื่องความทุกข์ในธาตุในขันธ อันนี้มันเป็นสมมุติ เหมือนโลกธรรมดา ย่อมมีเจ็บไข้ได้ป่วยบ้าง แต่อย่างไรก็ตามทุกข์เหล่านี้ มันก็เป็นทุกข์เหล่านี้ เป็นทุกข์ในขันธ ไม่ใช่ทุกข์ในใจ ไม่สามารถที่จะซึมซาบเข้าไปในจิตใจของพระอรหันต์ได้เลย อย่างนี้ที่ว่ามันสวนทางกัน มันสวนอย่างนี้ธรรมสวนไปในทางสงบร่มเย็น กิเลสสวนไปทางความทุกข์ความทรมาน เพื่อความฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ได้ไม่พอ นี่เป็นทางกิเลส เออถามต่อ

โยม : เมืองไทยนี้ เท่าที่เราทราบ มีนักวิชาการมากมายบ้างจบเป็นดอกเตอร์จากเมืองนอกก็มี แต่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาหรือความทุกข์ของพี่น้องประชาชนได้ เหตุใดความรู้เหล่านี้จึงไม่อาจแก้ปัญหาอันเป็นความทุกข์ได้ละขอรับ

หลวงตา : โอ้ อันนี้เราก็ไม่อยากตอบนะ ไม่อยากตอบนั้นและ อันนี้มันขึ้นกับกำลังอำนาจาสนาที่สร้างมามากน้อยต่างกัน จะจบชั้นไหน ๆ ก็ตามความเรียนจบมันก็เป็นความเรียนจบนะ นิสสัยวาสนาที่ฝังอยู่ในจิตใจมันเป็นอันหนึ่งไม่ต้องเรียนมาจากผู้ใด หากเป็นเครื่องหนุนอยู่ภายในตัว ดังพระพุทธเจ้าทรงปรารภรณนา จะเป็นพระพุทธเจ้ามานานแสนนานนั้นฝังไว้แล้วไม่มีใครทราบ นั้นพอเวลาพอแล้วนิสสัยวาสนาที่สร้างมาเต็มภูมิโผล่ขึ้นมาเป็นพระพุทธเจ้า เพราะนิสสัยวาสนาอันนี้ เคยเห็นมัย พระพุทธเจ้าเรียนจบดอกเตอร์ไหน ท่านทำไมเป็นศาสดาเอกของโลก โอ้เราจบดอกเตอร์นั้นดอกเตอร์นี้แล้วกิเลสเอาไปเป็นเครื่องมือ ใช้ได้คล่องที่สุด ใครเป็นดอกเตอร์แล้ว ไม่มีศีลธรรมนั้นและเป็นตัวล้มเนื้อล้มตัวมากที่สุด

พวกนี้พวกไม่ได้เรียนดอกเตอร์ตาสีตาสาไถนาอยู่ตามท้องถิ่นเขาไม่เห็นก่อนความวุ่นวายกับโลก แต่อันนี้มันเรียนมามากเป็นเครื่องมือสังหารตัวเอง สังหารโลกได้ ถ้าไม่มีธรรมในใจ ถ้ามีธรรมในใจแล้ว ไม่มีใครจะทำความรุ่มเย็นได้เท่ากับผู้ที่เรียนมากรู้มาก สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีใจบุญ บุญนี้และ ใจเป็นธรรมนี้กระจายผลประโยชน์ออกไปสู่โลกให้ได้รับความรุ่มเย็นทั่วหน้ากัน ถ้าเรื่องของกิเลส มีเท่าไรแล้วสร้างพินสร้างไฟเผาตัวเอง แล้วก็เผาคนอื่นทั่วดินแดน ต่างกันอย่างนี้ เอ้าว่ามา

โยม : หลวงตาขอรับทุกวันนี้พากันเดือดร้อนวุ่นวาย แล้วก็แก้ไขกันนะครับ แต่ว่าแก้เท่าไรดูเหมือนว่ามันจะไม่ถูกจุดนะขอรับ หลวงตาขอรับจริง ๆ แล้วความทุกข์มันอยู่ที่ตรงไหนขอรับ

หลวงตา : ความทุกข์มันอยู่ที่หัวใจคน แก่ด้วยวิธีไหนแก่ด้วยวิธีกิเลส มันก็ทุกขวันยังค้ำยิ่งทุกข์เพิ่มขึ้นไป ถ้าแก่ด้วยวิธีธรรมแล้วจะค่อยเบาบางลงไป อะไรก็ตามไม่พ้นธรรมที่จะตามเข้าไป ชะไปล้างไปได้ เพราะกิเลสนี้สร้างแต่ความสกปรก สร้างแต่ความทุกข์ทรมานให้แก่โลกทั้งนั้น ไม่ว่าจะชาติชั้นวรรณะ เกิดสถานที่ใด แม้แต่สัตว์ก็สร้างความทุกข์แก่ตนเองได้ เพราะกิเลสมีอยู่ในใจ สัตว์ยอมทำบุญทำบาป ทำกรรมได้ในใจของสัตว์ก็มีบุญอยู่ในนั้นนะ แต่เขาไม่รู้ว่ามันเป็นบุญที่เขาทำต่อกันเช่น สัตว์ที่มีความเมตตาต่อเพื่อนฝูง เช่นสัตว์หัวหน้าฝูงอย่างเช่นพระพุทธเจ้าเป็นสัตว์หัวหน้าฝูง ในสัตว์อย่างนี้นั้นเขามีธรรมในใจ เวลาจะเป็นจะตายยกตัวอย่างเช่น ไปถูกพิษจนตรอกจนมุม นายพรานเขาดักจะยิงนี้เรายกมาเอกเทศนะ มาในซาดก

ท่านพาบริษัทบริวารไปเที่ยวหากิน แล้วไปเจอเอาพวกนายพรานเขาดักเขาอยู่เป็นแถว เขาดักเขาจะยิงสัตว์ฝูงนี้ ฝูงที่โพธิสัตว์ท่านพาเพื่อนฝูงไปหากินนี้และ ท่านก็บอกเพื่อนฝูงให้รอไว้ก่อนให้เราวิ่งไปข้างหน้าแล้ววิ่งย้อนหลังนะ เขารอยิงอยู่นะ ท่านก็เลยวิ่งขึ้นคือท่านสละตายนี้และสัตว์มีธรรมะเป็นอย่างนั้น วิ่งหลอกตัดนู้นไปนี้ พวกพรานอาวุธก็จ้องแต่พระโพธิสัตว์

พวกสัตว์ก็พ้นไปได้เลย สุดท้ายพระโพธิสัตว์ก็พ้นภัย สัตว์บริวารก็พ้นภัย นี่คือสัตว์ที่มีคุณธรรมภายในใจ แม้จะเกิดเป็นสัตว์คุณธรรมยังมีเราอย่าประมาทเขานะ เวลานี้เสวยชาติเป็นสัตว์ตามวาระของกรรมที่ให้ผล แล้วต่อไปพ้นจากนี้แล้วเขาอาจสูงกว่าเรามากมายก็ได้ มันเป็นเรื่อง ๆ เหมือนขึ้นสูงลงต่ำเป็นอย่างนั้นและ กรรมนี้ไม่แน่นอนมีสูงมีต่ำเรื่อย ๆ พุดไปพุดมา ลืมต้นลืมปลาย ลืมคำถามว่าฉันนะ มันถามว่าไงก็ไม่รู้ละ ไม่เหมือนแต่ก่อนนะเดี๋ยวนี้แหละก็เอาคนแก่มาขึ้นเวทีมันก็เป็นอย่างนั้นและ สะปะสะปะ เรื่องกรรมหรือว่าเรื่องสัตว์ ถามอีกทีสิ เร็ว

โยม : เกล้ากระหม่อมก็ฟังเพลิน ลืมไปด้วยขอรับ คือเกล้ากระหม่อมได้เรียนถาม หลวงตาว่า ที่จริงแล้วความทุกข์มันอยู่ตรงไหน ขอรับ

หลวงตา : อ้อ เออ ๆ ขอบใจ ความทุกข์มันอยู่ที่ใจ ถ้าใจมีธรรมะแล้ว ความทุกข์ก็จะบรรเทา มีเครื่องตัดทานกันไว้ เป็นอย่างนี้ ของสกปรกก็มี ของสะอาดชะล้างกันไป เมื่อเป็นทุกข์ขึ้นมาแล้ว เป็นผลไม่ดีจากการทำความชั่ว แล้วเราก็พยายามสร้างความดีอันเป็นผลดีเหมือนเอาน้ำชะล้างกันไป ชะล้างกันไป ความทุกข์นั้นก็เบาบางลงตามลำดับ ตามขั้นแห่งผู้บำเพ็ญธรรมโดยมากน้อย เอ้าถามอีกทีหนึ่ง ให้ชัดเจน

โยม : ความเจริญของคนเรา หรือของชาติบ้านเมืองควรพิจารณาจากสิ่งใดขอรับ จึงจะถูกต้องเรียกว่าผู้ใดเจริญนะขอรับ

หลวงตา : เจริญมีสองอย่าง เจริญด้วยวัตถุสมบัติเงินทองข้าวของ ถ้าธรรมไม่มีก็เรียกว่าจิตใจไม่เจริญ เจริญแต่วัตถุต่าง ๆ มันก็เลยกลายเป็นเศษเป็นเดน เป็นแร่ธาตุไปเสียไม่ค่อยมีความหมาย คือสมบัติเหล่านั้นกลายมาเป็นไฟเผาตัวเพราะความไม่มีธรรมเป็นเครื่องป้องกัน คุ้มครอง ถ้าหากว่ามีธรรมในใจแล้ว ทางภายนอกสมบัตินั้นก็เจริญรุ่งเรือง เรียกว่าวัตถุสมบัติเจริญรุ่งเรือง ธรรมในใจนี้ผู้เป็นเจ้าของมีธรรมในใจก็เจริญรุ่งเรือง ธรรมก็เจริญรุ่งเรือง เรียกว่าผู้นี้พร้อมเจริญทั้งภายนอก คือวัตถุข้าวของเงินทองวัตถุสมบัติ เจริญทั้งภายในคือศีลธรรมภายในจิตใจของตน นี้เรียกว่าเจริญ

เจริญมี สองอย่างดังนี้ อย่างหนึ่ง วัตถุภายนอกขาดแคลน แต่ภายในเต็มต้นด้วยศีลด้วยธรรม นี้ก็เรียกว่าเจริญภายใน ภายนอกไม่มีแต่ภายในมี นั้นเป็นอย่างนั้น อีกอันหนึ่ง เจริญทั้งสมบัติภายนอก เจริญทั้งสมบัติภายในคือศีลธรรม อย่างหนึ่งไม่เจริญทั้งสมบัติภายนอก ทั้งสมบัติภายใน ภายนอกก็เป็นทุกข์ตะเข้ญใจ ภายในก็ห่างจากคุณงามความดี อันนี้รู้สึกว่าคุณข้างหนักมากกว่า ใครอย่าไปสร้างนะ สร้างความชั่วช้าลามกนี้ มันทำให้จนได้ จนตรอก จนมุมได้ เอมมีอะไรอีก

โยม : คนที่มีทุนทรัพย์น้อย ๆ นะขอรับ ก็ถามว่า ต้องมีเงินเท่านั้นหรือจึงจะทำบุญได้นะ ขอรับ

หลวงตา : น้ำใจมีอยู่แล้วก็เป็บบุญอยู่ในใจอยู่แล้ว ยิ่งได้ช่วยเหลือเครื่องมือเครื่องใช้มาใช้ เช่นเรามีเงินมีทองข้าวของมีมากน้อยเพียงไร เรานำออกจากใจ ใจเป็นผู้เสียสละ แยกเงินทองเหล่านี้ไปเป็นประโยชน์ ความที่เสียสละไปนั้นเป็นบุญกุศลย้อนเข้ามาสู่ใจ ใจก็ได้รับผลรับประโยชน์ อันนั้นก็เป็บบริษยชน์แก่ผู้ที่ได้รับจากเราไป เช่นเราช่วยชาตินี้ ชาติก็ได้รับความแน่นหนามั่นคงจากเรา เราก็เป็นที่ภูมิใจ เป็นมหากุศลภายในจิตใจของเรา เรียกว่าได้บุญสองต่อ ถ้ามมีอะไรอีก

โยม : ที่หลวงตาได้แสดงธรรมว่า ไม่คาดคิดว่าจะได้มาช่วยชาติในคราวนี้ หมายความว่าอย่างไรขอรับ

หลวงตา : ก็แต่ก่อน เราไม่เห็นสภาพบ้านเมืองเป็นอย่างนี้ด้วย เราก็ไม่สนใจกับบ้านเมืองยิ่งกว่าธรรมดาที่เรากำลังเสาะแสวงหาอยู่ด้วย โดยเฉพาะในชั้นแรกที่เรากำลังเสาะแสวงหาธรรมนั้น เรื่องของโลกนี้จะมาอยู่กับเราไม่ได้เลย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ของเราที่จะเกิดกิเลส เกิดเรื่องโลกที่จะเป็นไฟเผานี้ เราตัดออกหมด เหมือนกับหุนหวก ตาบอด ไม่มองดูอะไร ไม่ฟังอะไร ที่เป็นฝ่ายกิเลส ตัณหา เราจะมองดู ฟัง สิ่งที่เป็นศีลเป็นธรรม อย่างตั้งอกตั้งใจเอาชีวิตเข้าแลกเรื่อยมาเลย เราก็บำเพ็ญตัวของเราจนเต็มความสามารถ จากนั้นมาเราก็ช่วยโลก ที่เห็นว่าเป็นความทุกข์ความลำบาก ทั่วหน้ากันหมด นี้เป็นปกติของโลกเรา เราก็ช่วยมาเป็นลำดับลำดับ ครั้นเวลามาพบวิกฤตการณ์ดังที่ปรากฏอยู่แล้วนี้ ความไม่เคยคาดคิดมันก็มาพบมาเจอให้ได้คาดคิดขึ้นมา ก็เกิดความคิดขึ้นมา เกิดความวิตกวิจารณ์ขึ้นมา เกิดคิดหาอุบายต่าง ๆ ที่จะช่วยแก้ไขบ้านเมืองของเราให้ขึ้นสู่สภาพที่ดีกว่านี้ขึ้นมาโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งได้ออก ได้แสดงตัวมาเป็นผู้นำอย่างนี้ นี้และ ที่เราไม่เคยคาดคิดมันก็เป็นอย่างนี้ เพราะเหตุการณ์มันพาให้เป็นนะ มีอะไรอีก

โยม : หลวงตาครับ ขอคำอธิบาย เศรษฐีธรรม เศรษฐีเงิน อยากให้คนไทยเป็นเศรษฐีอะไรครับ

หลวงตา : อยากให้เป็นทั้ง สองอย่างนั้นและ เศรษฐีธรรมก็ดี เศรษฐีเงินก็ดี นี้เรียกว่าสมบูรณ์แบบ อยู่โลกนี้ก็เย็น ไปโลกหน้าก็เย็น โลกหน้าบุญกุศลจะนำไปแน่ ๆ ไม่เป็นอื่น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์จะไม่สอนแตกต่างกันแม้เปอร์เซ็นต์เดียว เพราะรู้เห็นอย่างเดียวกันทุกสิ่งทุกอย่าง เหมือนกันหมด จึงค้ำกันไม่ได้ การแนะนำสั่งสอนก็เหมือนกัน รู้้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน นำมาสอนอย่างเดียวกัน เช่นว่าบาปมี บุญมี นี่คื้อคำสอนของพระพุทธ

เจ้าทุก ๆ พระองค์สอนอย่างนี้ คือว่าบาปมันมีมาตั้งแต่กาลไหน ๆ แล้ว บุญก็มีมาตั้งแต่กาลไหน ๆ แล้ว ก็กับก็กลับ พระพุทธเจ้าก็มาตรัสรู้ มาเห็นบาป เห็นบุญ รู้บุญ รู้บาป

ไม่ใช่ว่าสิ่งเหล่านี้เพิ่งมีนะ สิ่งเหล่านี้มันมีมาแล้วแต่ก่อน แต่ไม่เห็นก็พูดไม่ได้ มาสอนไม่ได้ เมื่อมาเจอเข้า อ้อ บาปเป็นอย่างนี้ บุญเป็นอย่างนี้ นรกชั้นภูมิต่าง ๆ ท่านแสดงไว้ มหาวิบากนรกมีถึง ๒๕ ขุม ตั้งแต่หลุมที่ลึกที่สุด ตกนรกตั้งก็กับก็กลับ นี่นะลึกที่สุดนะ แต่ว่าขึ้นได้มัย เพราะอยู่ในโลกนี้อัจฉริยะ ถึงอายุยืนยาวขนาดไหนก็ต้องเปลี่ยนแปลงได้ ผู้ที่สร้างกรรมมากที่สุดลงนรกหลุมนั้น นรกถึง ๒๕ หลุมนี่ พระพุทธเจ้าทรงแสดงอย่างเดียวกันหมด จากนั้นก็มาพูดถึงเรื่องสวรรค์ สวรรค์ก็หกชั้น จากนั้นก็พรหมโลกสิบหกชั้น นี่ก็พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ว่า จนกระทั่งถึงนิพพาน พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ด้วยกันอย่างนี้ทุก ๆ พระองค์ไม่เปลี่ยนแปลงเหมือนกันหมด

นี่และสิ่งเหล่านี้ มีอยู่อย่างนี้ตั้งแต่เดิม ทีนี้ใครจะลบล้างว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี ก็เรื่องของกิเลส มันครอบงำหัวใจของสัตว์โลกให้มีตนาตาบอด หูหนวก ใจบอดไปหมด แล้วลบล้างด้วยความหูหนวกตาบอดของคนกับผู้ที่รู้เห็นทุกอย่างสว่างกระจ่างแจ้งนั้น ใครจะเป็นผลเสียหาย เพราะเราเองเป็นผลเสียหาย พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้เสียหาย ท่านสอนเราด้วยความเมตตา สิ่งไหนเป็นโทษท่านก็บอกว่าเป็นโทษ สิ่งไหนเป็นคุณท่านก็บอกว่าเป็นคุณ แต่เรามันคือดั่งผ้าฝืนพระพุทธเจ้า นี่เรียกว่ากองทัพเทวทัต ฆ่า ทำลายตัวเอง ลบล้างธรรมะคำสอนต่าง ๆ ของพระพุทธเจ้า ว่าสิ่งทั้งหลายที่สอนไว้ไม่มี คำว่าไม่มี คือกิเลสมันติดแล้ว มันก็สร้างอะไรที่มี ก็คือความอยาก ความทะเยอทะยานนี้ กิเลสเปิดทางไว้แล้วให้สัตว์ทั้งหลายสร้างกรรมชั่วซ้ำลามาก เวลาผลกลับมาแล้วก็มาบรรจุเต็มหัวใจ พอตายแล้วไม่ต้องพูดว่านรกหลุมไหน ๆ กรรมจะพาไปเอง

ไอ้ที่ว่านรกไม่มีนั้น(กิเลส) ไม่ได้พาไปนะ กรรมต่างหากพาไป ทำกรรมชั่ว กรรมชั่วพาไปเลย กิเลสมันหลอกคนให้ตกนรกเท่านั้นเองละ ว่านรกไม่มี จะได้กล้าหาญต่อการทำชั่วซ้ำลามาก ไม่มีการยับยั้งชั่งตัวว่าบุญไม่ มันก็ไม่อยากทำความดี อยากทำตามความอยาก ความอยากมันเป็นทางของกิเลส ให้คนสร้างความชั่วขึ้นมา นั่นและ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงตกนรกจมนรก ๆ เต็มแน่นนรก แต่ว่าเป็นกรรมของสัตว์ ถึงนรกจะแน่นก็ตามนะ นรกไม่เป็นทุกข์ สัตว์โลกที่ตกนรกนั้นต่างหากเป็นทุกข์ แนะ สัมผัสคำถามแล้วนะ อ้อ เศรษฐีธรรมเศรษฐีเงิน ถ้าผู้มีทั้งสมบัติเงินทองข้าวของ มีทั้งสมบัติภายในใจคือศีลธรรมผู้นี้พร้อม จะอยู่ในโลกนี้ก็ชุ่มเย็นไปด้วยผู้มีศีลธรรม ครอบครองสมบัติเหล่านั้นด้วย สมบัติเหล่านั้นก็เป็นประโยชน์แก่ผู้มีศีลธรรม ครั้นเวลาตายแล้วนี่ละ คือขึ้นไปในสวรรค์ ไม่ต้องถาม บุญกรรมนี้และจะพาไปเอง

ไอ้คำลบล้างต่าง ๆ ที่ว่า อันนั้นไม่มีอันนี้มี ไม่มีความหมายนะ เราอย่าไปเชื่อมันเกินไปนะ กิเลส ให้เชื่อพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ เป็นผู้ล้นกิเลสทั้งนั้น สอนแล้วทุก ๆ พระองค์ สอนแบบเดียวกันทั้งนั้นเรียกว่าหนึ่งไม่มีสอง พระญาณหยั่งทราบไม่มีสอง เหมือนกันหมด ทราบสิ่งใด เห็นสิ่งใด เป็นอย่างนั้นจริง ๆ เวลามาตรัสธรรมสอนโลก ก็สอนแบบเดียวกันหมด เพราะรู้อย่างเดียวกัน สอนวิธีหลบหลีกจากความชั่ว สอนวิธีบำเพ็ญสู่ความดี เหมือน ๆ กันหมด นี่และพระพุทธเจ้าทุกพระองค์เราเป็นชาวพุทธให้เชื่อพระพุทธเจ้า อย่าเชื่อกิเลส เชื่อกิเลสจมอยู่ในกองทุกข์นี้มานมนานเท่าไร พระพุทธเจ้านี้ไม่ได้สร้างความทุกข์ให้เรานะ กิเลสต่างหากสร้างความทุกข์ให้เรา ให้รู้โทษของมัน

ความโลภที่โลภมากนี้สร้างความทุกข์ให้มากขนาดไหน สมบัติเงินทองข้าวของมากน้อยก็ตามไม่เป็นทุกข์นะ มันเป็นทุกข์ที่ผู้ที่หิวโหยบีบคั้นอยู่ในหัวใจนี้ โลภมากเท่าไรก็ยิ่งเป็นทุกข์มาก ตัวนี้ตัวกิเลสแท้ ๆ มันบีบอยู่ที่หัวใจ สมบัติเงินทองข้าวของได้มากมากน้อยก็ตาม ไม่ได้มากก็ตาม ความหิวโหยความอยากความทะเยอทะยาน มันบีบอยู่ที่หัวใจอันนี้ละ สร้างทุกข์ให้คนกิเลสละ ตัวนี้คือกิเลส สมบัติเงินทองไม่ใช่กิเลสนะ อย่าเข้าใจว่า สิ่งเหล่านั้นเป็นกิเลส ตัวนี้เป็นกิเลสต่างหาก บีบหัวใจคนให้ได้รับความทุกข์มานานมาก ความโกรธก็เหมือนกัน ก่อนที่จะโกรธคนอื่น โกรธตัวเองแล้ว ทำร้ายตัวเองแล้ว จึงจะกระจายไปหาคนอื่น พวกเข้ใจ นี้ละเรียกว่า อะไร ถ้ามมาเมื่อตะกี้นะ อ้าว...อย่างนั้นเราก็ตอบเลยเถิดไปแล้วนี้ ตอบเลยเถิดแล้วกลับมาถามอีกตอบอีก มันลืม ไหนมีอะไรอีก

โยม : เรื่องศีลเรื่องธรรม พระพุทธเจ้าทุกพระองค์สั่งสอนเช่นเดียวกันหรือขอรับกระผม

หลวงตา : เช่นเดียวกัน กิเลสกับธรรมต้องเป็นข้าศึกกันมาตลอดเวลา ตลอดตั้งกับตั้งกัลป์มาแล้วนะ ถ้าเราเรียกสมัยปัจจุบันนี้เขาเรียกว่าพวกม่านเหล็ก พวกม่านธรรม พวกเสรีนี้เรียกว่าพวกม่านธรรม พวกม่านเหล็กก็อย่างที่เรเคยเห็นนั่นแหละ คือเรื่องของกิเลสล้วน ๆ ที่คอยสร้างแต่ความทุกข์ ความทรมานให้สัตว์โลกล้วน ๆ แต่มันมีเหยื่อล่อนะ ลำคัญนะ เหยื่อล่อของมันนี้ ยาพิษเคลือบน้ำตาลนะ ยาพิษมันอยู่ภายใน น้ำตาลมันหวานจริง ๆ นะ มันหวานแต่ลื่น ยาพิษมันไปเผาที่หัวใจ เผาที่สกลกายของเราให้พังทลายไปเลย นี่ละยาพิษของกิเลสมันทำให้อยาก อยากอะไรดีทั้งนั้นนะ ถ้ากิเลสได้ปรุงแต่งแล้ว ปรุงอะไรเชื่อหมด คิดอะไรเชื่อหมดจริงไม่จริงก็ตามเชื่อทั้งนั้น ดูหัวใจเจ้าของก็รู้ เราจะได้ธรรมะมาใกล้ตัวเอง ที่จะคิดว่ามันถูกหรือผิดไหม ไม่ค่อยมีนะ และไม่มี มีแต่คิดอะไรเชื่อทั้งนั้น ไม่ว่าคิดอะไรเชื่อทั้งหมด ส่วนมากไม่ค่อยคิดดี

เหมือนลิงนั้น ก็อย่างที่เรเห็นนั้นละ มันกำลังจะเป็นบ้ากันเวลานี้ จนไม่รุ่งขึ้นรุ่งผักันนะนี่ รุ่ง ล่อนจ้อนมาอวด อวดผีอวดใครกัน

กิเลสตัณหามันมีมาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว มันยังตื่นเต้น ตลอดเวลาไม่เห็นจิตจาง เห็นไหม กิเลสหลอกคน มันไม่มีวันจิตจางนะ ยิ่งพากันเห่อเหิมเป็นบ้ากันหมดทั้งบ้านทั้งเมือง เมืองไทย เลยไม่มีขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามเลย มีแต่ประเพณีของลิงเท่านั้นเต็มบ้านเต็มเมือง เวลานี้ เพราะระคะตัณหามันจุกจุกคนให้เป็นลิง เข้าใจหรือเปล่า เอาแค่นี้ก่อน เอาไปมาก เตี้ยวเขาจะไล่เตะหลวงตาบัวกลับอุดรฯ ไม่ได้นะ หลวงตาบัวจะกลับอุดรฯ ถูกเขาไล่เตะแล้ว กลับไม่ได้นะ วันนี้จุใจแล้ว วันนี้เราได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ เกี่ยวกับเรื่องทองคำ เป็นหัวใจของชาติ เน้นหนักตรงนี้นะ

ให้สนใจให้มาก ทุก ๆ ท่านนะ ตั้งแต่นี้ต่อไป ให้ถือทองคำเป็นจุดสำคัญมากที่สุดทีเดียว ได้ ไปเห็นด้วยตาแล้วใจแป้ว มาอย่างหนักทีเดียว แล้วมาขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ช่วยระบายใจ แป้วนี้ออก ด้วยการเสียสละร่วมกัน เอาเท่านั้นละ เอามาอีกแล้ว ยาเอามาบำบัดใจแป้ว มาแล้ว นี่มาเรื่อย ๆ ทองคำนี้ เอามาบำบัดใจแป้ว โห .. มา..หลวงตาจะกลับบ้านด้วยความสมหวัง.. เราใจแป้วจริง ๆ นะ ไม่ใช่ธรรมดา ตั้งแต่ขณะไปเห็นมาแล้ว โอ้.. ทำให้เกิดความห่วงใยมากที่สุด เพราะหลักของเราด้อยมาก หลักชาติของเราด้อยมากกว่านั้นเยอะ จึงมาขอพี่น้องทั้งหลายให้ช่วยกัน แก้ไขดัดแปลงอันนี้ เรียกว่าโดยด่วนก็ได้ ไม่เป็นไรไม่ผิด โดยด่วนเท่าไร ยิ่ง ขึ้นเร็ว ยิ่งหนาแน่นมันคงยิ่งขึ้นเร็ว

ก็หลวงตาเป็นผู้ไปเห็น เป็นผู้ไม่สบายใจมาเอง พกความไม่สบายใจตั้งแต่เห็น และซักถามกันเรียบร้อยแล้ว เรียกว่าแป้วใจมากกว่่าั้นเยอะ ผลที่ได้รับจากการได้เห็นด้วยตาตนเองจึงได้ขอให้พี่น้องทั้งหลาย ได้ช่วยกันเยียวยาจิตใจ ที่กำลังแป้วมากขณะนี้ ไม่งั้นผู้นำตายนะ ไม่นั่นะ แป้วมากแล้วตายละ แล้วตอนนี้จะให้พร จะให้พร อีกไม่นาน เทียงสี่สิบนาที่ที่จะต้อง ออกเดินทางแล้ว นี่กะว่าจะออกเดินทางบายโมง เตี้ยวนะ เตี้ยวรอทองคำก่อน ยังไม่ได้ทองคำ ยังไม่ให้พร พอใจแล้ววันนี้ ได้ประกาศทางทีวี ให้บรรดาพี่น้องทราบในจุดที่จำเป็นขอชาว ไทยเราที่ต่างคนต่างช่วยเหลือกัน ซ่อมแซมขึ้นให้เป็นที่พอใจของเราคือเรื่องทองคำ เป็นที่พอใจแล้ว ให้กระจายออกทั่วประเทศไทยเลยให้ทั่วถึงกันในจุดสำคัญของชาติเรา